

Benešről mint „tehetséges és nemes ellenfélről” emlékezett meg. A cikk konklúziója az volt, hogy annak az embernek, aki a párizsi béketárgyalásokon „Romániával szemben lemondott a magyar területi igényekről”, nincs helye a magyar emigrációs mozgalomban. Egy régebbi jelentésemben említettem, hogy az Auer égisze alatt működő „Nyugati Hírnök” visszautasította Eckhardt segítségét. Most, amikor a „Kronika” cikkét Auer pellengérré állította, egyesek a „Nyugati Hírnök” antilegitimista hangjára figyelmeztettek.

4. Az Auer kontra Sulyok-Eckhardt ellentétén kívül más ellentétekkel is számolni kell. Valószínűleg Kovács Imre is Auer mellé áll, sőt nem lehetetlen, hogy politikai okokból még Peyer is nehézségeket okozhat az amerikaiaknak. Az itteniek közül Hógye nyíltan köztársasági, Nemestóthy viszont legitimista. Tehát a második garnitúrában is megoszlanak a vélemények. Az amerikaiak nyilván azon lesznek, hogy mind a legitimista kontra köztársasági, mind a személyi vonatkozású ellentéteket elsimítsák, s nem fognak ebben az értelemben állást foglalni.

5. A jobboldal – Gácsérék és Farkasék – Auerékat és Sulyokékat egyaránt támadják. A páter hallani sem akar arról, hogy ehhez a komitéhoz csatlakozzék. Úgy látszik az argentíneken keresztül még a hivatalos amerikai állásponttal is szembeszáll. A szervezete sokkal kiépítettebb, mint amazoké, és amellet a vízum mézesmadzagával nagy helyzeti előnyben van. Mindaddig, amíg az amerikaiak csak a kiváltságos keveseknek adnak vízumot, a hatalom azok kezében van, akik segíteni tudnak.

6. Ezek az ellentétek akadályozzák a dél-amerikai kongresszus összehívását is, amelynek időpontját folyvást elodázzák. Jellemző, hogy ez a kongresszus azért lesz Dél-Amerikában, mert azt a legnagyobb számú magyar település, a São Pauló-i hívta össze. Sulyokéknak nehéz dolguk lesz ott, mert a szélső jobboldal kezében tartja a gyeplőt. Márpedig ezen a kongresszuson dől el, hogy létre tudják-e hozni a magyar politikai menekültek világszervezetét.

Szívélyes üdvözzel

MOL XIX-J-1-k 38. doboz (eredeti)

501. KÁROLYI MIHÁLY MOLNÁR ERIKHEZ

(Párizs, 1948. július 7.)

Hivatkozással Havas Endre követségi titkárhoz intézett 2641. számú táviratra, valamint a mi 1662. számú távirati válaszunkra, tisztelettel felterjesztem az 1948. augusztus 17-én Budapesten a Nemzeti Szalon helyiségében megnyíló magyar-francia-spanyol kiállítás anyagának szállítási költségvetését:¹

Csomagolás, ládák	25 000 frank
Camionnage	4 000 ”
Vasúti szállítás	12 800 ”
Kísérő	10 000 ”
Biztosítás	25 000 ”
Összesen:	76 800 frank

A költségvetéssel kapcsolatban megjegyzem, hogy azt a lehetőséghez képest a legolcsóbban igyekeztünk összeállítani. A kísérő, Lovag Antal párizsi magyar festőművész a most induló gyermekvonattal megy Budapestre és így utazási költsége mindössze 10 000 francia frankot tesz ki. A vasúti szállítást olyképpen igyekszünk olcsóbbá tenni,

hogy a magyar művészek anyagát futárral küldjük és csupán a francia és spanyol anyagot küldjük külön. Ezt is csak azért, mert ezek között értékes Picasso, Léger stb. képek vannak, amelyeknek biztosításához a francia és spanyol művészek ragaszkodnak.

Tekintve a kiállítás reprezentatív voltát, tisztelettel kérem Miniszter Urat, szíveskedjék fenti költségvetést elfogadni és a kiállítást megfelelően pártfogásba venni.²

MOL XIX-J-1-k 31. doboz 18/e (eredeti)

¹ A kiállítás ügyét addig a követségen Havas Endre bonyolította a rá jellemző lelkesedéssel. Levelezése az ügyiratban található. Egyik jelentésében a minisztérium elnézését kéri: tudja, hogy a képek között sok az absztrakt, de hát ezek a párizsiak már ilyenek. A közölt jelentés az egyetlen, melyet Károlyi maga írt alá.

² A költségeket a minisztérium Boldizsár államtitkár utasítására különböző maradványpénzekből fedezte.

502. KÁROLYI MIHÁLY VÁMBÉRY RUSZTEMHEZ

(Párizs, 1948. július 7.)

Kedves Vámbéry!

Köszönettel megkaptam június 12-én kelt leveledet,¹ és teljes tárgyilagossággal pont-ról-pontra kívánok arra válaszolni. Mielott azonban rátérnék a leveledben foglaltakra, előre kell bocsátanom, hogy 1948. február 23-án írt levelemre² nem válaszoltál. Ezt a levelet személyesen adták át Neked, és miután arra megkértem, a levél átadója nyomban értesített arról, hogy Te azt kézhez is vetted. Tehát szó sem lehet arról, hogy a levelet nem kaptad meg. Tekintettel a levél tartalmára, hallgatásod rendkívül kellemetlenül érintett engem. Nyilvánvaló, hogy Te magad is megállapíthatad: a levélben közvetíteni kívántam Közted és kormányom között. Még ha enyhe és udvarias formában is, rámutattam arra, hogy odahaza milyen kifogásokkal illetik követi működésedet. A legsúlyosabb kifogás az volt, hogy Te kinevezésed előtt kikérted amerikai papírjaidat, s kinevezésed után ezt a kérelmet nem vontad vissza. Hadd idézzem az erre vonatkozó részt február 23-i levelemből: „Tudom, hogy nem igaz, de Rólad olyan híreket hoztak forgalomba, hogy az első amerikai papírjaidat már követé váló kinevezésed előtt megkértd és ezt kinevezésed után nem hatálytalanítottad. Ha esetleg valamilyen technikai okból ez valóban így volna, helyesebb volna, ha ezt a félreértést eloszlatnád. Ne haragudj, hogy az ilyesmibe beleszólok, de rosszul esik nekem, ha Veled kapcsolatban ezt akárcsak suttoják is.”

Tálcán kínáltam tehát, Neked, hogy ezt a súlyos és követi minőséggeddel összeegyeztethetetlen vádat cáfold meg. Nem szabad csodálkoznod azon, ha hallgatásoddal ezt a vádat megerősítetted. Még meglepőbb, hogy arra mostani leveledben sem térsz ki. Engedd meg, hogy kerekén kimondjam: ez a tény önmagában elegendő volt arra, hogy a magyar kormány bizalmatlan legyen irányodban. Ezek után feltételezhető, hogy azoknak van igazuk (és ezt nem csak kommunisták mondják), akik azt állítják, hogy Te már azzal vállaltad el a követség vezetését, hogy egy bizonyos idő múltán amúgyis lemondasz. Ami leveled első pontját illeti, elismerem, hogy a sajtó nem mindig ír igazat, és leveledből örömmel állapítom meg, hogy rágalmozási pert indítottál a Journal American ellen. Ezzel szemben előttem van az International News Service-nek adott hivatalos nyilatkozatod, amely mégsem lehet apokrif, mert hiszen sok minden, amiről leveledben írsz, ebben a nyilatkozatban is benne foglaltatik, sőt magában foglalja Molnár Erik miniszterhez intézett 1948. június 20-i leveled szövegét is, amelyet mástól, mint Tőled mégsem kaphattak meg. Ez a nyilatkozat világosan megcáfolja azt az állításodat, hogy „Te nem disszidáltál, hanem csak lemondtd”. Ezenkívül a nyilatkozat szintén azt bizonyítja, hogy Te erre a „lemondásra” jó előre felkészültél. Végtelenül csodálkozom azon a kije-